

Het verhaal van Thebe Diaconessenhof

Zodra ik de lichte entree van Diaconessenhof binnenloop, voelt het vertrouwd. Geen kille zorginstelling, maar een plek waar geleefd wordt. De geur van versgebakken broodjes uit de Gastrij komt me tegemoet. Deze ontmoetingsplek is het kloppend hart van het gebouw - hier ontmoeten bewoners, familie, collega's en buurtgenoten elkaar. Er wordt gelachen, een krant gelezen en koffie gedronken. Het voelt warm en echt.

Ik besluit mijn ronde te beginnen op de begane grond. De eerste deuren die ik passeer leiden naar de woningen voor mensen met dementie op jonge leeftijd. De sfeer is huiselijk en actief. Ik zie een bewoner geconcentreerd aan een puzzel, met een tablet naast zich die zijn dagstructuur aangeeft. In de woonkamer klinkt rustige muziek en iemand is bezig in de open keuken. Alles is overzichtelijk en kleinschalig ingericht, zodat bewoners zich veilig en zelfstandig voelen. De technologie werkt bijna onzichtbaar mee: dwaaldetectie, dagstructuurapps en slimme sensoren die ons waarschuwen als iemand ondersteuning nodig heeft.

Verderop zijn de appartementen voor hoogcomplexe Parkinson-zorg. Hier is beweging zichtbaar belangrijk. In de oefenruimte, centraal gelegen in de prachtige tuin, werkt een bewoner met een fysiotherapeut aan zijn balans met behulp van een exoskelet. Een ander gebruikt een loopband met ingebouwde sensoren. Alles is gericht op autonomie en revalidatie, met moderne hulpmiddelen als ondersteuning. Ondanks hun fysieke beperkingen zie ik veerkracht - mensen die blijven bewegen, blijven deelnemen.

Via de trap of lift kom ik op de eerste verdieping, waar de sfeer merkbaar anders is: rustiger, maar scherp georganiseerd. Deze laag is bedoeld voor mensen met complex gedrag, dementie en tijdelijke opnames. Op de afdeling PG Plus zorgt een prikkelarme inrichting ervoor dat mensen zich niet overbelast voelen. De woonkamer is ruim, met rustige kleuren en zachte materialen. In een hoek zit een bewoner te kleuren, een vrijwilliger leest zachtjes voor. Domotica houdt hier discreet toezicht; automatische meldingen helpen ons om snel en adequaat te reageren als iemand onrustig wordt.

Ik loop door naar de PG-observatie, waar bewoners tijdelijk verblijven om hun situatie goed in kaart te brengen. Er heerst een sfeer van aandacht en nieuwsgierigheid - wie is deze mens achter het gedrag? Collega's overleggen met artsen en psychologen, op zoek naar passende vervolgstappen. Even verderop zijn de revalidatiekamers, waar bewoners herstellen na ziekte of operatie. Nabijheid en structuur zijn hier sleutelwoorden, want de cognitieve achteruitgang maakt zelfstandig herstellen complex. Tot slot bezoek ik de gesloten crisisopvang (IBS/RM). Hier verblijven mensen in een acute situatie. Veiligheid en menswaardigheid staan voorop: ook hier zoeken we ondanks de ernst naar verbinding en perspectief.

Op de bovenste woonlaag is het stil. Hier bevindt zich het hospice. De gangen zijn breder, de verlichting zachter, de kamers rustiger. Ik zie een zoon afscheid nemen van zijn moeder, in een familiekamer ingericht met foto's en bloemen. De medische zorg is intensief, maar voelt niet medisch. Hier draait alles om comfort, om liefdevolle aanwezigheid. Vrijwilligers lopen af en aan met koffie, een warme hand, of gewoon gezelschap. Het is indrukwekkend, elke keer weer. Geen afstand, maar nabijheid - tot het einde.

Terwijl ik via het trappenhuis weer naar beneden loop, voel ik hoe bijzonder deze plek is. Eén gebouw, zoveel verschillende vormen van leven, zorg en afscheid. Maar wat alles verbindt is de kern van onze visie: betekenisvol wonen en werken, met technologie als hulpmiddel, niet als doel. We zijn geen eiland, maar een open huis. De Gasterij beneden is daar weer het bewijs van - het is drukker geworden, er wordt een verjaardag gevierd en de broodjes hebben plaatsgemaakt voor taart en zingende achterkleinkinderen die de verjaardag van opa mee komen vieren naast de buurtbewoners die even op de koffie zijn gekomen.

Ik glimlach. Hier werk ik graag.